

KOLIK MÁ KOČKA ŽIVOTŮ

Klára Kubíčková Jana Jašová
Simona Bohatá Klára Mandausová
Sára Saudková Lucie Šilhová
Karolina Ponocná Kamberská

POVÍDKY

mladá fronta

Kolik má kočka životů

Vyšlo také v tištěné verzi

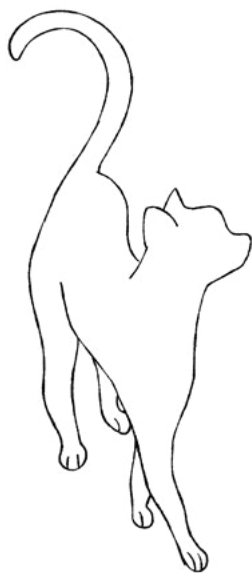
Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

**Simona Bohatá, Jana Jašová, Klára Kubičková,
Klára Mandausová, Karolina Ponocná Kamberská,
Sára Saudková, Lucie Šilhová**
Kolik má kočka životů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

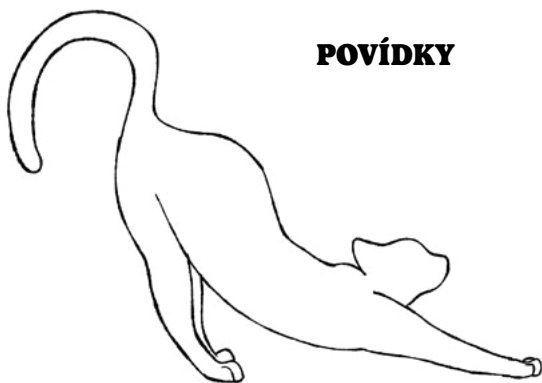

**KOLIK MÁ
KOČKA
ŽIVOTŮ**

KOLIK MÁ KOČKA ŽIVOTŮ

Klára Kubíčková Jana Jašová
Simona Bohatá Klára Mandausová
Sára Saudková Lucie Šilhová
Karolina Ponocná Kamberská

POVÍDKY

mladá fronta

Nemáme žádnou planetu Béeé. K té naší se však můžeme chovat ohleduplně. Pošlete své přečtené knihy dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Co může být větší dar, než láska kočky?

Charles Dickens

VELKÝ BÍLÝ

Simona Bohatá

Jmenuju se Velký Bílý, to je mé indiánské jméno. Než jsem k němu přišel, jmenoval jsem se jinak, ale k tomu se dostaneme.

Narodil jsem se pod pustorylem, kterému často říkáte úplně blbě jasmín. Byl jsem první, za mnou přišli ještě dva bráchové. Máma nás zahřívala a dávala nám pít. Řekla nám, že jsme se narodili tajně pod keřem, jinak byste nás utopili. Tedy, jestli tohle děláte, jste fakt vrazi. Možná máte prsty i ve zmizení mámy, v autech jezdíte jako šílenci. Šla totiž pro něco k snědku a už se nevrátila. Bráchové brečeli a hrabali se ven, ale

já jim nafackoval. Jenže jsem věděl, že to dlouho sami nevydržíme. Bylo nám jen pár dní, neměli jsme zuby a já to měl nejtěžší, protože ti dva mi viseli na krku.

Zavelel jsem, že propátráme terén kolem keře a aby se drželi za mnou, šilhali jsme totiž hlady. Blbější čas jsem si vybrat nemohl. Jak jsme vylezli, z bílého domu vyšla Ženská a zmerčila nás. Úplně jsme ztuhli hrůzou a viděli, jak skončíme v kýblu jako máminy děti loni. Ale stalo se něco divného. Ženská zavolala Chlapa, ten přinesl ke keři misku mléka a tomu se nedalo odolat. Ale i při pití jsem sledoval, jak nás Lidi šmírují z okna. Taky nám donesli takový mazlavý kostičky. Byly dobrý, asi v tom budou mletý myši.

Později jsme poznali Holku, jejich dítě. I ona nám nosila jídlo a že byla malá, bráchové se jí nebáli a nechali se hladit. Pitomci. Já si dával pořádku bacha a snažil jsem se je varovat, ale marně. Holka nám dala jména a všem úplně špatný. Bětuška, Květuška a Letuška. Brr. Teprve později si všimli, že jsme kluci a přejmenovali nás na Bětáka, Květáka a Letáka. Běták s Květákem se nechali úplně ochočit a vlezli i do domu. Bětáka jsem už potom nikdy neviděl a myslel jsem si, že

ho utopili. Ale Květák mi říkal, že Běták normálně umřel. Ženské prý dokonce veterinář řekl, že těžká srdeční vada a slabost je u tak malýho kotěte fatální. Jestli nevíte, co je „fatální“, to je prostě šlus a nepotřebujete ani kýbl.

Najednou jsme byli jen dva, a to bylo nedostatečný, protože abyste byli smečka, musíte bejt aspoň tři. A tak jsme s Květákem přivedli Frigidu, kočku, co jsme potkali v louce pod domem. Čekal jsem, co na to Ženská s Chlapem. On řekl: „Fuj, ta je hnusná.“ A ona na to: „Hlavně, aby nebylo pozdě.“

Tomu jsem porozuměl až v den, kdy Frigida zmizela, a když se zase objevila, motala se jako vy, když pijete alkohol a měla na oholeném břiše velkou jizvu. Potom byla strašně namíchnutá a přemlouvala mě i Květáka k útěku, ale nám se nechtělo. Přece jen o nás bylo postaráno a Květák říkal, že v domě je teplo a že mu dovolují spát na kanapi.

Tady bych rád vysvětlil, že vím, co je kanape a vůbec všechno, co používáte a čím se zabýváte. Nevím, jak to vím, ale vím to. Vědí to všechny kočky. Narodíme se a známe všechno, co znáte vy. Dokonce umíme všechny vaše jazyky, známe všechny vaše slavný lidi i to, co jste kdy udělali,

vytvořili a zničili. To, že nemluvíme, nic neznamená, a nemůžete se divit, že si na vás dáváme majzla, já tedy určitě.

Ale i přesto, co všechno o vás vím, jsem si zvykal na Lidi z domu a začal se zabydlovat v jejich zahradě. Měl jsem s tím strašně moc práce. Vy si myslíte, že zahrada je dřina? Cha! Není to nic proti tomu, jak dřú já! Jen označkovat každé sloupek, vingl, roh, kout a strom co dá práce! Vychytat krtky, myši a všechnu ostatní havěť. Redukovat hejno vrabců, aby vám nepřerostlo přes hlavu. Navíc jsem na to byl sám. Květák lítal věčně s Frigidou a víte, jak to nakonec dopadlo? Našli ho mrtvého na silnici a já zbyl úplně sám a byl jsem z toho smutnej a zlomenej a ztratil jsem ostražitost. Stačilo jednou nakouknout do domu a už mě měli. Bojoval jsem statečně. Skočil jsem na závěs, odrazil se, přes lampu plachtil ke dveřím a těsně minul hrnec s polívkou. Zdrhnul jsem na verandu a rozflákal tam lucernu, květináč a poválil kaktus, ale to bylo všechno, co jsem stihl. Potom mě čapli, cestou autem jsem se ještě statečně pral s klecí, ale po probuzení jsem se motal jako Frigida a věděl jsem, co mě potkalo. Vzteky jsem prokousl Ženský ruku a ona si dodnes mys-

lí, že to byly halucinace. Kulový! Udělal jsem to schválně, abys věděla.

Když jsem se vyspal z opice, třeštila mi hlava a Frigida mě znovu začala přemlouvat, abych s ní zdrhnul, jenže já byl najednou nějak smířenej se vším, a chtěl jsem se jen vyhřívat na slunci a jíst a spát.

Aby toho nebylo málo, Holka začala vyvádět, že „ta paní koťátka opravdu utopí, když si je někdo nevezme, mami, my si je musíme vzít, že si je vezmeme, prosímprosím!“ Tady bych rád podotkl, že to takhle dělá každý druhý z vás. Když nemáte koule nás utopit, klidně nás dáte kamkoliv, hlavně, že se nás zbavíte.

Ženská řekla, že se na ně zajedou podívat a mně bylo úplně jasný, jak do dopadne. Čekal jsem, že mi hodí na krk další neschopný kotě a taky jo. Jenže ne jedno, ale rovnou dvě. Zrzka Gustava a černou Almu. Kdyby vám to nesešlo, tak samozřejmě Mahlerovy. Gustava jsem hned proplesknul a Alma pochopila, kdo je tu šéf. To bylo samozřejmě v pořádku, jenže u nás pobyla sotva tři dny. Jednoho rána ji našla Holka na zahradě s proraženou hlavou a dodnes podezírám některého z lidských sousedů, že Almu sprostě zavraždil. Gustav

z toho byl úplně zničený, zalezl do domu a vypadal, že chce umřít. Nechci se chlubit, ale byl jsem to já, kdo ho zachránil. Ženská totiž tehdy řekla, že by měli Gustavovi přivést náhradu za Almu, jako jsem to udělal já, když umřel Běták.

Holka ječela, že anoano a Chlap s ní zajel ke známým, co měli košík kořat a Holka si vybrala Oskara Kokoschku, jako by nevěděla, že Kokoschka a Mahler se kvůli Almě nesnášeli. Navíc Oskar byl drzoun a veselá kopa a bylo mu šumák, že Gustav drží smutek.

Takovou nakládačku, jakou dostal Oskar od Gustava, jste možná nikdy neviděli. Zároveň se ale ukázalo, že Gustav je formát, protože se s Oskarem usmířil. Potom jsem nastoupil já a udělil jim lekci oběma najednou a samozřejmě před Frigidou, abych to spláchl všechno z jedné vody na čisto. Možná si to neuvědomujete, ale je velká fuška zvládnout smečku, aby se vám to nezvrhlo do anarchie. Jestli nevíte, co je to anarchie, tak to je brajgl.

Měl jsem pořád plno práce. Musel jsem učit lovit Oskara s Gustavem, protože Frigida na ně kašlala. Občas jsem taky položil pár myší nebo krtků k domu, aby bylo sichr, kdo tady dře. Lidi mě za to

chválili, nemůžu říct, že ne. Ale moc se s tím nepřetrhli. Někdy jsem se k nim za odměnu přiblížil a vzal si od nich z ruky dobrotu. Měli byste vidět, jak byli nadšený! Tak snadno se nechali oblbnout.

Ale zase jsem na ně brzy dostal vztek, protože jejich Kluk, který s nimi už nebydlel, si pořídil do bytu kočku z útulku. Tedy, fakt nevím, co si myslel. A co si myslíte vy všichni, když nás zavřete do čin-žáku! To čekáte, že nebudeme chtít ven? My jsme kočky, sakra! Musíme lovit, válet se v trávě, mít postel v teple a šéfovat si svoje území. To je někdy tak velký, že potřebujeme spolupracovat, a proto žijeme ve smečkách, ale ne všem to vyhovuje.

Já byl šéfem a dělal jsem to dobře a rád, tak mi řekněte, proč se mi do toho lidi furt montovali. Když přitáhli Oskara, řekl jsem si, dobrá, je to kvůli Almě. Ale proč, sakra, dovezli Fridu Kahlo? Jen proto, že Kluk neměl dost rozumu a šoupl ji do bytu, kde byla skoro pořád sama? Později mi vyprávěla, že buď zírala z okna, nebo litovala, že neumřela rovnou na tý skládce, kde ji ulovili lidi z útulku.

Po měsících trápení ji Chlap přivezl k nám a vypustil z klece. Frida se rozhlídla, viděla, že vidí, co nikdy neviděla, cítí, co nikdy necítila a vzala roha.

Lidi zírali, jako když nadloubě, a zkoušeli ji volat. Mysleli si, že je chudinka v šoku. Prdlajs v šoku! Prostě zdrhla, protože se bála, že ji zase někdo zavřou. Tři dny lilo, pršelo, krápallo a zase lilo a Lidi si mysleli, že tahle gaučová kočka to nemůže přežít. Ale to nás málo znáte, přátelé! Frida se zabydlela v hromadě dřeva a dva dny nejedla, jen olizovala kapky deště a živila se svobodou. Dones říká, že to byly její nešťastnější chvíle. Ale to není zdaleka všechno. Ta pravá zábava měla teprve přijít.

Chlap a Ženská tvrdili, že viděli Fridu zalezlou ve dřevu. Holka říkala, že ji viděla pod zahradou a že vůbec není malá, ale obrovská. Lidi, jak já se smál, málem jsem se počůral, protože jen já a moje smečka jsme věděli, jak se věci mají.

Lidi se hádali asi týden, představte si. Holka umanutě nosila misku pod zahradu a několikrát viděla Fridu čekat v křídlatce, až bude čistý vzduch. Chlap a Ženská zase, že je pořád zahrabaná ve dřevu a doufali, že chodí k naší společné misce. Až jednou Ženská vyšla z domu a konečně jí to došlo. Uviděla mě, Frigidu, Gustava, Oskara, Fridu a navrch Diega Riveru s barvou jako měla Frida, jen byl větší než my všichni dohromady.

Až pak Lidi pochopili, že zároveň s Fridou k nám přišel ještě ilegál maskovanej stejným kožichem. Přátelé, po těch pár dnech, co Diega omylem krmlili, byl tak tlustej, že když nám chtěl předvést, jak vyběhne po švestce až do koruny, v půli se tak zadejchal, že spadl a vypadalo to, že má infarkt a přeražený záda.

Netrvalo ovšem dlouho a Diego zamířil do stejné ordinace jako my všichni. Říkal jsem mu kiš, kiš, neměl jsi sem lézt. Já ho totiž neměl rád. On vám byl takovej mírnej a mazlivej a Ženská se z něho mohla zvencnout. A nejen ona, taky Frida s Fridou se kolem něho pořád motaly a já si řekl, že tohle nemám zapotřebí. Vylákal jsem ho dolů na zahradu a zmaloval mu čumák tak, že už se nikdy neobjevil. Přimotal se k tomu Oskar a aby mě neprásknul, dovolil jsem mu, aby si vykolíkoval svý vlastní malý území. Ale jen od vrby ke strouze, stejně tam byla imrvére vysoká tráva a já tam nerad lovil. Oskarovi to bylo putna, je jak popelnice, žere dokonce i žáby a ještěrky.

Když se mi povedlo vyhnat Diega, byl chvíli klid. Oskar s Gustavem se drželi zpátky a ty dvě jsem měl pod palcem už jen proto, že byly holky. Já totiž tou dobou strašně zesílil, byl jsem ze všech

největší a Lidi mi dali krásný indiánský jméno. Velký Bílý. Ano, to jsem já, náčelník Velký Bílý.

Lidi ocenili, jak všem velím, ovšem taky nepřiměřeně šileli z toho, že Oskar skáče do vejšky, chytá v letu chrousty a žere je. Z toho mi bylo na zvracení. Gustav zase číhal nad krmítkem pověšeným na třešni na ptáky a Chlap ho chválil, že je maza-nej! Vůbec je přitom nenapadlo, že všechnu opravdickou práci mám na krku já! Noc co noc jsem jim skládal na schody krtky a myši, jednou sedm a tři za jednu šichtu! Pochválili mě, to zase ano, ale za chvíli se Oskar začal předvádět a bylo po chvále-ní. Byl jsem z toho čím dál víc v depresi a poslední kapkou bylo, když si Gustav osedlal kačenu.

Ve strouze pod vrbou hnízdlily kachny a každý rozumný kocour ví, že kačeny na vejcích jsou pod ochranou a že se na ně nesmí. Jenže rapl Gustav tam vlezl a začal se s kačenou rvát. Popadl ji za krk a vlácel ji z hnízda nahoru zahradou. Nakonec si na ni sedl jako na koně a ona se s ním na hřbetě táhla trávou a volala o pomoc. Byla to šaškárna, jak já se za Gustava styděl.

Lidi přiběhli a ještě si to fotili a pak řvali na Gustava, ať toho nechá. Gustav se lekl a kačena se mu vyškubla a uletěla. Gustav za ní běžel, marně

skákal metr vysoko a zároveň Lidem adresoval hrozný nadávky. Nechtějte vědět jaký, to by nikdo nevytiskl. Bylo to nechutný představení a mě urazilo, že Lidi o tom dokola všem vyprávěli, zdůrazňovali, že Gustavovi je jen osm měsíců a vůbec si nevšimli, že jsem v noci nachytl vagón myší.

Tím moje trable se smečkou nekončily. Rozkřiklo se totiž, že mí Lidi mají velkou zahradu a nevyhánějí nás, jako to dělají jinde. Tu zprávu zaslechl i Emil Nolde a doplouhal se přes pole rovnou k Chlapovi a točil mu osmičky kolem nohou tak dlouho, až ho protáhli veterinou jako nás všechny. Emil byl chabrus na plíce a kdyby nebylo antibiotik, umřel by. Chvíli jsem doufal, že by mi píchnul se smečkou, ale byl k ničemu. Ten chcípák jen vylehával na slunci nebo v dílně u kamen a já byl pořád na všechno sám. Oskar s Gustavem dělali jen výtržnosti a honili Fridu po zahradě. Frida z toho byla hysterická, ječela a já je musel všechny rovnat do latě. Jednou to zkusili i na Frigidu, ale ta je ztřískala oba na jednu hromadu.

Uprostřed léta, kdy jsem každou noc držel dvanáctky, abych udržel hlodavce pod kontrolou a ostatní kocoury daleko od zahrady i domu, k nám přišlo další neštěstí a rovnou dvakrát.

Bráchové Vincent van Gogh podobný Fridě a Paul Delvaux černý jako uhl. Myslíte, že si Lidi řekli, Velký Bílý má už tak práce dost a ukázali jim vrata? Ani omylem! Paula dokonce Ženská krmila teplým mlíkem s léky proti kočičí angíně. Jak ho dostala z nemoci, odměnil se jí tím, že skočil na Vincka, kterého chovala a serval se s ním přímo v jejím náručí. Takoví to byli gangsteři!

Frigida si tukala na čelo a říkala mi znovu, ať s ní zdrhnu a já vám toho cirkusu najednou měl dost. Lidi se motali pořád jen kolem těch malých a já byl vzduch. A tak jsme se jednou ráno sebrali a šli jsme přes louku, potom přes pole a já se otáčel, jestli Lidi vidí, že jsem tak daleko, jak jsem se nikdy nevydal a jestli mě zavolají zpátky. Ale ani nevyšli ven. Dům byl čím dál menší a když jsem seběhl za Frigidou k lesu, v dálce už byl jen čistej obzor. Brzy jsem neviděl ani ten, všude okolo jen stromy a místo trávy jehličí.

Snažil jsem se běžet jen po mechu, ale nebylo to jednoduchý. Frigida skákala přes strouhy, podlézala ostružiny a příkrčená sledovala stádo srn. Poznal jsem jednu, která k nám chodila na pastvu a chvíli jsme klábosili. Říkala, ať se Ženská nediví, že má po tulipánech, když kolem zahrady

není pořádný plot. A taky říkala, že ani letos se tím pádem Lidi nedočkají rozkvetlých floxů, protože poupata chutnají nejlíp. Dřív by mi to bylo jedno, ale teď mě to, bůhví proč, namíchlo. Ale neměl jsem čas o tom přemýšlet, protože Frigida už zase byla v pohybu a já musel za ní.

Celý den jsme číhali na poli na myši. Strakatou Frigidu nebylo v brázdě vidět, ale já jsem Velký Bílý a ukázalo se to najednou jako nevýhoda. Pro myslivce dřepícího na posedu jsem byl terč a skoro to tomu hajzlovi vyšlo. Představte si, že kulka mi vyrazila myš z tlamy tak zprudka, že mi to vylomlilo zub. Strašně jsem se vyděsil a zbytek dne jsem se klepal v rákosí, hladovej, s bolavým zubem a hlavou se mi honila moje zahrada, mí Lidi a taky moje smečka, která si určitě beze mě neví rady. Lidi, proč po nás střílíte, co jsme vám udělali?

Frigida do mě pořád vandrovala, že musíme dál a že se příště vyhneme otevřenému terénu a já jsem byl tak zpitomělej, že jsem ji poslechl. Přeběhli jsme do dalšího lesa a schovali jsme se na noc v krmelci. Zima mi nebyla, ale nachytl jsem hromadu blech a oči jsem měl plný prachu ze starýho sena. Nad ránem nás vyhnalo štěkání psů a znovu jsme byli na útěku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kolik má kočka životů.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.